

A Szabadság

A MAGYAR KOMMUNISTA MUNKÁSPÁRT LAPJA

www.aszabadsag.hu

Ha vágni kell...

BALSZEMMEL

Thürmer Gyula

MI A BAL SZEMÜNKKEL NÉZÜNK A VILÁGRA. ÍGY SOK MINDENT ÉSZREVESSZÜNK, AMIT CSAK A JOBB SZEMÜNKKEL NEM LÁTNÁNK. MÁSKÉNT IS LÁTJUK A VILÁGOT, MONDJUK ÚGY, BALSZEMMEL. EZUTÁN MINDEN SZÁMUNKBAN ELMONDJUK, MIKÉNT IS LÁTJUK AZ ÉPPEEN ESEDÉKES ESEMÉNYEKET A SAJÁT POLITIKAI ÉRTÉKÍTÉLETÜNK ALAPJÁN, BALSZEMMEL.

ELŐREHOZOTT VÁLASZTÁS

Sok minden nem tőlünk függ a magyar politikában. Ilyen az is, hogy előrehozzák-e a választást, vagy sem. Ez még a Fidesztől sem függ. A Fidesz, mint a legnagyobb ellenzéki párt bejelentheti, hogy ő bizony már holnaptól szeretne és tudna is kormányozni. Orbán Viktor lényegében ezt tette meg a minap, de ettől még nem lesz választás. Az ellenzék nyomást is gyakorolhat a kormányra, mondjuk, mögé állhat egy népszavazási kezdeményezésnek. Mindezt azonban csak módjával, nehogy Brüsszel rájuk szóljon.

A döntés a kormánypárt kezében van, adott esetben az MSZP léphetne, ha akar. Egyelőre azonban nem akar. Persze, ha csupa karakán fiú és lány ülne az MSZP vezérkarában, akik átéreznék az emberek bajait, más lenne a helyzet. De mint tudjuk, ezek a fiúk és lányok egészen másról hírhedtek. Gyuresányt már ők se nagyon kedvelik, de időt akarnak nyerni. Legalább két évet, vagy egyet. Addig is lehet gazdagodni, gyarapodni, aztán majd csak lesz valami. Nekünk az a dolgunk, hogy leleplezzük a polgári demokrácia tisztességtelenségét. Azt, hogy a választást nem az emberek vágyai döntenek el, hanem a parlamenti pártok kénye-kedve. Azt, hogy a parlamenti pártok csak saját magukkal törődnek, nem érdekli őket, hogy egy előrehozott választás talán enyhítené egy keveset az emberek sorsán.

Most nekünk kedvez a politikai légkör, a választás előrehozása akár jól is jöhetne.

Nekünk azonban most nem a találgatás a fő dolgunk. Minden választókerületben jöltek kellene, fel kell építeni a KB-képviselőinket. Ütemesen és céltudatosan készülnünk kell a választásokra, a rendesre is, az előrehozottra is, sőt a jövő évi európai parlamenti választásokra is.

A TEHETLENSÉG FŐ ELLENSÉGÜNK

Minap a 17. kerületben egy buszmegállóban terjesztettük a Balszemmel második kötetét. Mit ne mondjak, nem túl izgalmas elfoglaltság, de tudjuk, hogy ez is kell. Helyi aktivistáink éppen részleteket olvastak fel a könyvből, s éppen senki se jött oda hozzánk, így volt időm kicsit nézegetni a buszra váró embereket.

Rájöttem, hogy előbb-utóbb megszólásra lehet bírni az embereket - ha elég sokáig és elég határozottan keressük a tekintetüket. Egy fiatalasszony tekintetét kerestem, természetesen kizárólag politikai okokból, de azért a feleségemnek ne mondják el. Nos, az asszonyka sokáig ellenállt, de aztán megadta magát és odajött. Csak egy mondatra! - kezdte, aztán húsz percen át ömlött belőle a szó. Főlöszleg az, amit csinálnak - vélekedett. Az embereket semmi sem érdekli. Maguk könyvet osztogatnak, azok meg kiszipolyoznak bennünket - utalt félreérthetetlen mozdulattal a kormányra. Itt már nem lehet élni! A gyerekemmel nyelvet tanítatok, menjen és boldoguljon valahol külföldön!

Éppen ezért kell tennünk valamit! - próbáltam érvelni. Sztrájkol a BKV, ez már komoly dolog. Március 9-én megmutattuk, hogy ha nagyon akarjuk a népszav-

vazást, ki lehet harcolni, és meghátrálásra lehet kényszeríteni a kormányt.

A fiatalasszonynak a maga módján igaza van. Már nincs ereje egyedül harcolni a kormány, az adóhivatal, a posta, a telefontársaság, a gázművek és minden más hatalom uralmával szemben. Tehetetlenség éri magát. De éppen ez a tehetség, a fásultság fegyverzi le, és fegyverez le valamennyiőnk. Cselekedni kell, minden eszközzel! Ha mi nem cselekszünk, ők győznek. A kormány, az adóhivatal, a posta, a telefontársaság, a gázművek és minden más hatalom. Mi, az emberek pedig végleg alulmaradunk.

LEKÉSSÜK AZ AURÓRA ÁGYÚLÖVÉSÉT!

Az egyik kollégám szobájában van egy óra. Pontosan egy órával mutat kevesebbet, mint a valóságos idő. Elvtársak, így lekéssük az Auróra ágyúlövését! - mondom nekik némi gúnyval. Nem az időszámítás alkalmazkodik hozzánk, hanem mi hozzá.

Az igazság az, hogy az órát nem csak ebben a szobában nem állítják át, hanem sok más szervezetünkben sem. Példa: az egri szervezet a múlt héten az egri kórház eladása ellen szervezett tüntetést. Mi voltunk tízen, a vendégek negyvenen. Ez a negyven orvos, ápoló és más egészségügyi dolgozó azért jött, mert számítanak ránk. Jó, rendben, Egerben nem vagyunk többen, ma jelentős siker az is, hogy ennyien vannak, de a többi hevesi és nógrádi párttag vajon miért nem jött el?

Vagy más! Budapesten sztrájkol a BKV. Vajon elég-e egy nyilatkozattal támogatnunk őket? Ugye, hogy nem! Megint más! Számtalan önkormányzatba jutok el mostanság KB-képviselőinkkel. Jó hallani, hogy szeretnénk bekapcsolódni a közgyűlések munkájába. Csak egy baj van: a választások óta eltelt két év. Mi meg csak a szándékunkat hangoztatjuk. És még valamit a házuk tájáról! A színes Szabadságnak örülnék, mint kutya a farkának. Elértünk egy szintet a terjesztésben, és megnyugodtunk. A Szabadságot az emberek között kell terjeszteni, és ez nem lehetetlen feladat. Az Auróra aligha fog újra megszólalni, de mi lekéshetjük a történelmi lehetőséget, amelyet a mai kor kínál.

THÜRMER GYULA

ANGYALFÖLDI SIKERTÖRTÉNET A MULTIK ÁRNYÉKÁBAN?

Angyalföld lakossága újra meghaladja a százezret. A munkanélküliség egy százalék körül van – büszkélkedett Tóth József, a XIII. kerület polgármestere. Amikor polgármester lettem 1994-ben, tette hozzá, még kilenc fémipari üzem volt a kerületben, ma egy sincs. Angyalföld lett viszont számos multinacionális cég irodai központja. Szó, ami szó, a Váci utat ma már nem lehet megismerni. A szocialista nagyüzemek helyét bankok, biztosítók foglalták el. Az egykori munkáskerület az alkalmazotti réteg bázisává fejlődött. Sikertörténet a multik árnyékában? Vagy talán mégsem az?

A Lehel téri piacon meglepődtek az emberek, amikor a kis munkáspárti csapat sátrat vert. A szokásosnál is jobban fogadták a Munkáspárt elnökét. Thürmer Gyula köny-

vét, a Balszettel második kötetét nagyon sokan akarták dedikáltatni, úgyhogy hosszú sor alakult ki. Persze, nem csak az aláírásért jöttek. Nagy a drágaság. Ebben mindenki egyetértett. Meddig húzódik még a politikai válság, a tehetetlenség?

Az angyalföldi látogatás a munkaügyi hivatalban folytatódott. A beszélgetésnek az is aktualitást adott, hogy a BKV létszám-leépítést tervez. A kerület egyik KB-képviselője, Czére Ákos maga is villamosvezető. A másik KB-képviselő, Tóth Krisztián lakásközvetítéssel foglalkozik, így sok ember gondját ismeri. Keretbe foglalta a látogatást, hogy végül a munkáspárti csapat tagjai, köztük Székely Péter budapesti és Erdős István angyalföldi elnök, megkoszorúzták Illyés Gyula angyalföldi emléktábláját. ■

MI ÚJSÁG RÁKOSMENTÉN?

Rákosmente, azaz Budapest 17. kerülete nem tartozik a Munkáspárt erősségei közé. Kitartó munkával, lelkesedéssel azonban itt is lehet eredményt elérni. Legalábbis ezt mutatta az egész napos program, amelyet Thürmer Gyula számára szerveztek. Fléger Tamás, a régió munkáspárti elnöke, Gilicze Attila, az országos elnökség tagja és Balog Emese KB-képviselő fogadták a párt elnökét és Székely Péter budapesti elnököt. Balog Emese munkáját dicsérte a legelső program, az Egyesült Vegyiművek meglátogatása. Manapság nem olyan egyszerű egy tőkés üzembe bejutni, de nem lehetetlen. A multik tönkretették a magyar nemzeti ipart. Az adók túl magasak. Túl sok az állami kukacoskodás, ami megkeseríti a még megmaradt magyar vállalkozók életét – sorolták gondolataikat a cég vezetői. Az üzemből Thürmer Gyula elbeszélgetett a munkásokkal, a cég szakszervezeti vezetőjével. Ezúttal sem maradt el a piaci látogatás, az utcai Balszettel bemutató. A nap zárásaként a párt elnöke találkozott Riz Leventével, a kerület polgármesterével. ■

**FLÉGER TAMÁS,
GILICZE ATTILA ÉS
BALOG EMESE NEM
FÉLT A NYÍLT UTCÁN
NÉPSZERŰSÍTENI
A BALSZETTEL
MÁSODIK KÖTETÉT.
MEG IS VOLT
AZ EREDMÉNYE,
SOKAN ODAJÖTTEK
A RÖGTÖNZÖTT
KÖNYVBEMUTATÓHOZ.**

Tanuljunk dolgozni!

Budapesten a csepeli szervezet lépett fel először önállóan az Internetre. Nem öncélról volt szó, a huszonegyedik kerületiek blogja, azaz internetes naplója azért jött létre, hogy egy újabb fórumon keresztül kerüljenek kapcsolatba az emberekkel. Az internetes napló létrehozása, illetve fenntartása nagyon egyszerű feladat, nem igényel különösebb hozzáértést. Csupán regisztrálnunk kell valamilyen blogokat működtető oldalra, ilyen például a magyar Freeblog.hu, de a csepeli blog például egy amerikai oldalon, a Blogspot.com-on működik. A blog létrehozása könnyű: kiválasztjuk, hogyan nézzen ki, tehetünk fel rá linkeket (hivatkozásokat más oldalakra), rövid ismertetőt a szervezetünkről, és ha ezzel megvagyunk, már csak a naplóbejegyzéseket kell rendszeresen írni, feltenni legújabb híreinket, közleményeinket, illetve beszámolókat írni. Fontos, hogy az olvasók hozzá is szólhatnak a bejegyzéseinkhez, és kialakulhat a párbeszéd az érdeklődőkkel. Ha szükség van rá, mindenütt akad gyerek, unoka, barát, aki segíthet a létrehozásban. Lehet, hogy épp ezzel tudjuk közelebb hozni őket a Munkáspárthoz! Ne féljünk nyitni az Internet felé, nagyon sokat veszünk, ha nem használjuk ki az új kommunikációs lehetőségeket. Ha további kérdés felmerül, nyugodtan vegyük fel a kapcsolatot azokkal, akik már megtették az első lépéseket: mpcsepel@gmail.com.

VÉDJÜK A MAGYAR HURKÁT!

A hurka és a kolbász is magyar hagyomány, olyan érték, amit védenünk kell – nyilatkozta Thürmer Gyula, a Munkáspárt elnöke a gyulai televízióknak abból az alkalomból, hogy idén is ellátogatott a városi böllérfesztiválra. Én csak beosztott vagyok a Kis Gömböc csapatban, a főnök Szőke János barátom – tette hozzá a párt elnöke. A szigorú zsűri végül a nyolcadik hellyel jutalmazta a munkáspárti disznótortost, ami nem is rossz eredmény az összeszeszkott csapatokkal vívott harcban.

A részvételünk fontos politikai eszköz a kezünkben – hangsúlyozta Nagy Sándor gyulai elnök. Ha szabad azt mondani, Thürmer elvtárs a reklámemberünk. Jobban fogy a pálinka is, ha ő van a pultnál. Ma is sokan keresték meg egy kis beszélgetésre. Pénzbe kerül a részvétel, de megéri a befektetés – mondta Nagy Sándor, aki a napokban lesz 75 éves. Gratulálunk örökifjú harcosunknak! ■

A MÚLTBÓL NEM LEHET MEGÉLNI

A múltból nem lehet megélni. Erre a következtetésre jutottak a Munkáspárt Bács-Kiskun megyei vezetői. Kiss Lászlóné megyei elnök elmondta, hogy Tiszakécskén valaha erős pártszervezet volt, emlékeztetés augusztus 20-i ünnepekre is sor került a városban. Mindez azonban a múlté, új embereket kell találni. A megyei elnök férje, Kiss László vállalta a KB-képviselő szép, de nehéz feladatát.

Ebbe a választókerületbe látogatott el a múlt héten Thürmer Gyula. A piac szinte mindig biztos pont, ezért itt kezdődött a program. Az árusok szívesen fogadták az elnököt. Voltak régi ismerősök is, közöttük egy vasáru-kereskedő, aki évekkal ezelőtt egy sarlóval és egy kalapáccsal lepette meg Thürmer Gyulát. Hamarosan híre ment, hogy „itt van Thürmer”, és jöttek a régi párttagok. Szervezzük újjá a pártot! – hangzott jobbról is, balról is. A múltból nem lehet megélni, de értékeit át kell venni. Thürmer Gyula a nap folyamán felkereste a városi könyvtárat, a strandfürdőt, és találkozott Kovács Ernővel, Tiszakécske polgármesterével. Hazafelé menet

megállt Kecskeméten, ahol a Kecskeméti Lapok nagyinterjút készített vele. Mi a tanulság? Nos, ott is lehet hatékonyan és

eredményesen dolgozni, ahol még nem vagyunk erősek, de erősekké akarunk válni. Tiszakécskén ezt teszik. ■

KOVÁCS ERNŐ FIGYELMESEN HALLGATTA A MUNKÁSPÁRTI VEZETŐKET

VIGYÜK TOVÁBB A VÖRÖS ZÁSZLÓT!

BESZÉLGETÉS DELIKÁT DÓRÁVAL BUDAPEST 27. VÁLASZTÓKERÜLETÉNEK KB-KÉPVISELŐJÉVEL

Delikát Dóra az egyik legaktívabb párttag, szülés előtt nem volt olyan munkaspárti rendezvény, amin ne vett volna részt. Még áldott állapota utolsó hónapjában is ott volt a salgótarjáni Front-táborban.

– Mi hozott a pártba? Mi tart itt?

– A családukban hagyomány baloldalinak lenni. Édesanyám titkár volt a KISZ-ben, az Egyesült Villamosgépgyárban az üzemi négyesög tagjaként szolgálta a szocializmus ügyét. Anyai nagyapám párttag és munkásor volt 1989-ig. Végtelenül csalódott az MSZP árulásában, és mindig mondogatta, hogy nem ő lépett ki a pártból – a párt lépett ki belőle. 1993 óta vagyok aktív választópolgár, mindig a Munkáspártra szavaztam. Aztán, ahogy kezdtem „öregedni”, egyre nagyobb érdeklődéssel figyeltem a napi politikát, elgondolkoztam a világ igazságtalanságain és kerestem a valóságban az igazat. Rájöttem, hogy A Szabadság segítségével láthatok mélyebben a dolgok mögé. Így váltam baloldali gondolkodású emberből kommunisztává. 2005-ben léptem be a Munkáspártba. A mi feladatunk, hogy tovább vigyük a vörös zászlót, és forradalmi helyzetben tudjuk, hol a helyünk és mit kell tennünk. Ez a tudat erőt ad a harchoz és hiszem, hogy elérkezünk egy olyan korszakba, mikor felszabadíthatjuk népünket.

– Mit szól a családot a politikai tevékenységhez? Gondolom örülnek...

– A családukban a pártmunka természetes. Férjemmel, Váncsa Csabával, aki a szakszervezeti munkacsoport vezetője, a Baloldali Frontban ismerkedtem meg, esküvőnk is több elvtársunk részvételével tartottuk meg. Édesapám, Delikát Imre, aki szintén a párt tagja, mindig ebbe az irányba mutatta az utat, s támogatta, hogy aktív részt vállaljak a közös munkában.

– Mi a legfontosabb érték számodra?

– Az elvhűség, a munka, a család szeretete és a becsület.

– Ha találkozna az aranyhállal, mi lenne a három kívánságod?

– Világforradalmat kérnék, amiből világ-szocializmus következik, ennek megvalósításához pedig egészséget.

– Mit olvastál mostanában?

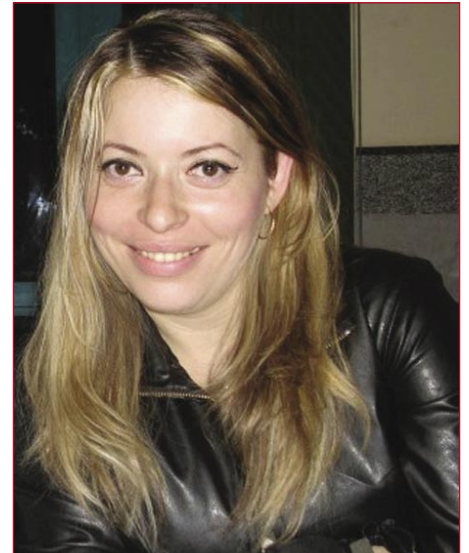
– Rendszeresen olvasom A Szabadságot

és munkásmozgalmi kiadványokat: Lenin műveit, A Kommunista kiáltványt, Engels írásait az angliai munkások életéről a XIX. században. Egyik kedvenc könyvem Marosán Györgytől a Tüzes kemence, de szívesen forgatom Berkesi András regényeit és különböző történelmi műveket. Családukban csak A Szabadságra fizetünk elő, nem vagyunk hajlandók tőkés lapokat támogatni, de pénzünk sem lenne rá. Kisebbik fiam most lesz 3 hónapos, így hosszabb könyvek olvasására nincs időm, de folyamatosan figyelem az Internetet és rádiót is hallgatok.

– Mi a tapasztalatod az elmúlt idők változásai kapcsolatban?

– 18 év alatt a mindenkor hatalmon levő kormányok szinte mindent eladtak, ezzel gyarmati sorba süllyesztették szerencsétlen hazánkat. Sajnos azt látom, hogy a lejtőn még mindig nincs megállás, egyre rosszabb a helyzet. Akinek van munkája, fél az osztályharctól. Napjainkban a tőke sokkal alattomosabban támad, mint a Horthy-rendszerben. Akkor ők nyíltan kimondták, hogy ellenforradalmárok, ma a hozzájuk hasonló forradalmárnak nevezik magukat. A „munkásosztály” fogalom a folyamatos agymosásnak köszönhetően majdnem megszűnt. A legfájóbb dolog a kapitalizmusban, hogy míg egy elenyésző kisebbség lubickol a luxusban, a többség nyomorog. Hajléktalanokkal, éhezõ gyerekekkel, nélkülözõ betegekkel van tele az ország. Ez egyesek jólétének az ára. Sokan a drágaságért szinte kizárólag Gyurcsányt teszik felelőssé, pedig ő csak egy jelentéktelen láncszeme annak a bűnös rendszernek, amit kapitalizmusnak nevezünk.

Mindenkit arra kérek, hogy legalább egy embert szervezzen be a pártunkba a családjából, hogy sokkal többen legyünk. Agitátorokra van szükség, akik a bajok forrását megvilágítják, és valóban meg is értetik az emberekkel azokat. Ha a családtagjainkat nem tudjuk meggyőzni, hogyan tegyük ezt idegenekkel? Édes-

Delikát Dóra Vera 1975-ben született Budapesten. Mezőgazdasági iskolát Izraelben végzett, ott is élt 2002-ig. Volt fejlány kibucban, dolgozott gyári munkásként, de a vendéglátóiparban és az idegenforgalomban is megállta a helyét. Hazatérte után szociális gondozóként helyezkedett el. Jelenleg két kisfiút nevel.

apámnak sikerült! Másnak is sikerül! A Szabadságot büszkén tudom ajánlani, jó kézbe venni. A saját példányomat, miután elolvastam, beviszem a kerületi könyvtárba, hogy így ismertté tegyem. Ezt bárki meg tudná tenni. A szemléleten kell változtatni!

– Mivel töltöd a szabadidőd?

– Jelenleg szülési szabadságomat töltöm, elsősorban a családommal vagyok. Együtt járunk munkásmozgalmi rendezvényekre is. A három hónapos fiam is jelen volt a Tanácsköztársaság évfordulóján.

– Van vörös inged?

– Három is van. Kommunistaként és nőként is büszkén viselem, s ez a kedvenc színem is. Palesztin kendőt 2005 óta hordok, még Egyiptomban vettem. Sajnos a fiatalok gyakran csak divatból hordják, én azért, mert szolidáris vagyok a palesztin néppel és a világ összes elnyomott nemzetével.

VAN BALOLDALI FRONT BUDAPESTEN

Múlt héten a fővárosban is megalakult a Baloldali Front szervezete, elnöke egy 33 éves fiatal ember, Répási Zoltán lett.

Miért nem volt az ország legnagyobb városában az elmúlt években szervezete a Baloldali Front-Kommunista Ifjúsági Szövetségnek? A kérdés alighanem az összes jelenlévőben felmerült múlt szombaton, a nagy-budapesti szervezet alakuló ülésén. „Lehet a múlton vívni, azonban most az a feladatunk, hogy dolgozzunk” – nyitotta meg a gyűlést a Front márciusban megválasztott új országos elnöke. Szabó Tamás nem tartott hosszú beszédet, azonnal a lényegre tért: milyen rendszerben működjön a fővárosi szervezet? A budapesti frontosok úgy döntöttek, a legjobb, ha ebben a helyzetben egy elnök szervezi és vezeti a nagy-budapesti ifjúsági mozgalmat. A posztra ketten jelentkeztek: Balog Emese 22 éves főiskolai hallgató és Répási Zoltán 33 éves zöldség-gyümölcs kereskedő. Mindketten a Munkáspárt tagjai, választókerületi KB-képviselők. Közel egy órás alkotó vita – bemutatkozás, a programok és elképzelések bemutatása és ütköztetése – után a jelenlévők Répási Zoltánt bízták meg a nagy-budapesti frontszervezet vezetésével.

A Front fővárosi elnöke megválasztása után azonnal munkába fogott. Az első lépés: felmérni a szervezet jelenlegi budapesti és pest-megyei tagságát, tisztázni mindenkivel, miben tud és akar segíteni. „Ha valamire valakit megkérünk, de ő nem tudja azt a bizonyos dolgot

RÉPÁSI ZOLTÁN CÉLTUDATOSSÁGÁVAL GYŐZTE MEG A FIATALOKAT

megcsinálni, attól még ne állítsuk a partvonal mellé, hanem mérjük fel a képességeit, s bízzuk meg olyan feladattal, amelyet meg tud valósítani!” – mondta Répási Zoltán, aki ez úton is kér minden munkáspártit, aki csak egy fiatalról is tud (unokáról, ismerősről vagy szomszédáról) a környezetében, aki szimpatizál a mozgalmunkkal, azonnal jelezze a Frontnak. Minden egyes ember fontos, ha kell mindenkivel személyesen beszélj majd.

Második lépés, hogy a Front áttörje a köré vont médiafalat. El kell érni, hogy írjanak rólunk!

Fiatalos lendülettel, „hajmeresztő ötletek” megvalósításával, ha szükséges akkor kellő pimaszsággal vagy „polgárpukasztással”, harciasan, büszkén vállalva hovatartozásunkat!

„A munka gyakorlati részét, 2-5 fős munkacsoportokba, brigádokba tömörítve képzelem el, így egyszerre több arcvonalon is harcolhatunk.” – fogalmazott a nagy-budapesti front-elnök. Répási Zoltán ígéri, minden brigádnak folyamatosan lesz munkája, amelynek az eredményeiről a Munkáspárt vezetésének és A Szabadság hasábjain keresztül a párt teljes tagságának folyamatosan beszámol. ■

Répási Zoltán

Répási Zoltán a Munkáspártba „kívülállóként” érkezett, családjában senki sem volt kommunista, sőt, gyerekkorában vasárnaponként kötelező volt templomba járni. „Később csak fülön fogva tudtak elvonszolni” – emlékszik vissza, azonnal hozzátéve, hogy alighanem azért ez is segített más világnézetek és kultúrák tisztelésének megtanulásában. A Munkáspártba Miskolcon lépett be az ezredforduló után, gyorsan bedobták a „mélyvízbe”, ő készítette el és szerkesztette a párt megyei internetes honlapját, létrehozta a www.kommunizmus.lap.hu-t. Ennek az oldalnak több tízezer látogatója volt eddig. A 2006-os önkormányzati választáson, miután saját ajánlószelvényeit összegyűjtötte, azonnal indult a következő „frontra”, segíteni az idősebb elvtársaknak. Budapestre 2007-ben költözött, s azonnal bekapcsolódott a fővárosi pártmozgalomba.

EGRIEK A KÓRHÁZ VÉDELMEBEN

A Markhot Ferenc Kórház Hospinvest Zrt-nek való eladása ellen szervezett múlt szombatra tüntetést a Munkáspárt. Az egriek tudták, egyedül nincsenek sokan, ezért szövetségeket kerestek. A Markhot dolgozói csütörtökön gyűlést tartottak a kórház ebédlőjében. A gyűlésen szót kért a Munkáspárt egri titkára is. Szabó László szolidaritásáról biztosította a markhottosokat, s beszámolt a szombati tüntetésről, vastaps felelt a kommunista politikus szavaira. Nem csak tapsoltak, sokan el is jöttek a tüntetésre, s sajnos a felszáz tiltakozó többségét is ők adták. A tüntetésen Pócs Alfréd főorvos, a Kórházvédők Egyesületének képviselője keményen fogalmazott: „A Hospinvest tömeggyilkosságot készül elkövetni!” A gyűlésen felszólalt Karacs Lajosné, a Munkáspárt alelnöke és Szabó László is. ■

A MUNKA BECSÜLET DOLGA

Valószínűleg sokan emlékeznek az idősebbek és középkorúak közül egy feliratra. A gyárak bejárata fölött, az üzemekben lehetett olvasni: „Nálunk a munka becsület és dicsőség dolga!” Meglehet, hogy ez ma kicsit nevetségesen hat, hiszen a tőkés rablókra, a Gyuresányokra, Kókákra, Kapolyikra gondolva kinek jut eszébe a „becsület” szó? Mégis, én úgy gondolom, ma méginkább, mint valaha, érdemes ezt leírni. A munka ugyanis tényleg tisztesség dolga.

Úgy gondolom, ha valahol, a mi pártunkban ennek mindenképpen így kellene lennie. A Munkáspárt mai helyzetében pedig ez nem egyszerű helytállás, ez kötelező. Nem szavakban, tettekben!

Tavaly év végén szégyelltem magam, amikor azt láttam, a párt nem képes jelöltet állítani Újbudán. Nem azért, mert rossz

volt a környezet, vagy az utcán nyakra-főre kommuniszták volna: azért, mert sokan egyszerűen nem mentek el gyűjteni. Pedig voltak szép szavak és ígéretesek a meleg párthelyiségekben.

Büszke voltam magunkra, amikor februárban a Ferenc körúton tucatnyi elvtársunkat láttam gyűjteni, s ez erőt adott nekünk a Népligetnél, a Nagyvárad téren is. Elkieseredtem viszont, amikor a Blaha Lujza téren, a Nyugatinál senkit sem láttam, pedig tudtam, voltak, akik szentül ígérték, ott fognak gyűjteni. Mert egy vezetőségi ülésen megígérték.

Megmondom őszintén: én nagyon nem szeretek ülésekre járni. Szócséplés és a sok századik, csak papíron létező határozat megvitatása zajlik többnyire - az időnket és a papírt pazaroljuk. „Fogjuk meg a zongorát és vigyék!” mentalitás ez! Ha

fele annyi időt töltenénk az utcán emberek közt, aláírást gyűjtve, szórólapot osztogatva vagy Szabadságot árulva, mint amennyit ülésünk, már rég nem a túlélésen gondolkodnánk. Nem az lenne a kérdés, hogy el tudunk-e indulni a választásokon, hanem az, hány százalékkal érünk be.

Mire jó egy tagsági vagy egy vezetőségi gyűlés, Budapesten és országosan egyaránt? Arra, hogy eldöntsük, mi a teendő. Az első héten erről vitatkozhatunk, majd elhatározhatjuk, kinek, mi a feladata. Azonban a hónap hátralévő részében már nem dohos irodákban, hanem az emberek között, az utcán a helyünk.

Ez kommunista becsület és tisztesség dolga! S akkor lesz dicsőség is!

PAULIK PÉTER

EGYSÉGBEN AZ ERŐ!

Minden párt törekszik arra, hogy az ifjúság körében népszerűsítse magát. Miért kell a pártoknak az ifjúság? Röviden: a fiatalok a jövő.

Ez különösen igaz a Munkáspártra nézve, hiszen a párt jövője azokon a fiatalokon múlik, akiket a Baloldali Front ma meg tud szólítani. Nincsenek receptjeink arra, hogy a fiatalítás problémáját miként tudjuk megoldani. Nincsenek milliárdjaink, hogy sítúrákat szervezzünk úgy, mint a gyurcsányista FIB. Nincs a Munkáspárt-hoz köthető rockegyüttesünk sem, amely a zene erejét használja fel az eszme népszerűsítésére, nem tudunk koncerteket adni, ahol a fiatalok kitombolhatják magukat.

Mindezek ellenére a párt fiatalodik. Nem tömegesen, de egyre többen jelentkeznek a párt és a Front soraiba, olyan fiatalok, akik vállalják a forradalmi harcot egy erősebb kommunista párt építésében annak ellenére, hogy munkájuk során nap, mint nap szembesülnek a Munkáspárt gondjaival. Számukra a mozgalmi munka nemcsak a szórakozást jelenti, hanem felelősségteljes kitartást és fegyelmet kívánó feladatot is.

Tenni vágyó, az eszme és a párt iránt elkötelezett radikális baloldali fiatalok vannak az országban, a Baloldali Front feladata,

hogy megtalálja és behozza őket a mozgalmába. Ennek szellemében végzi munkáját a Baloldali Front új vezetősége. Az eddigi túlzott külföld-centrikus felfogással szemben, az internacionalista kapcsolatokat megtartva, nagyobb hangsúlyt kap a Baloldali Front magyarországi tevékenysége. A magyar kapitalizmust nem a bolgár ifjúkommunistának kell megdöntenie, hanem a magyarnak. A magyar munkáspárti fiatalnak a magyar szocializmusért kell harcolnia!

A Front új élcsapata máris megtette az első lépéseket, hogy megismertessék a fiatalok körében a Baloldali Frontot és az igazi baloldali, munkáspárti politikát: a debreceni Frontnak köszönhetően nemrégiben Thürmer Gyula tartott előadást az egyetemen. Az egri Baloldali Front tagsága, aktivitásuknak köszönhetően, a helyi média rendszeres szereplői, az egri emberek által ismert és elismert emberek. A Baloldali Front legutolsó kongresszusa óta propaganda céljából készült kommunista kisfilmet árasztották az Interneten. Az internetes propaganda fellendülése a Front új vezetőségének érdeme. A közös munka, az

„Nem elég jóra vágni:
a jót akarni kell!
És nem elég akarni:
de tenni, tenni kell!
A jószándék kevés!
Több kell – az értelem!
Mit ér a hűvös ész?!
Több kell – az érzelem!
Ám nem csak holmi érzés,
de seb és szenvedély,
keresni, hogy miért élj,
szeress, szenvedj, reméldj!”

(Váci Mihály)

összefogó közösség vonzása lehet a másik nagy szervezőerő a Front számára.

A fiatalok ma közösséget keresnek, egy jó csapatot, ahol érvényesülni tudnak, ahol jól érzik magukat. A Front csak akkor tud ilyené válni, ha tagjai tisztelik és segítik egymást. Az egység az, ami egy marxista szervezet erejét adhatja. Találjuk meg tehát a kommunista érzelmű fiatalokat, segítsük a Front új vezetését, fogjunk össze a pártért és a szocializmusért! Egységben az erő!

EDELÉNYINÉ NAGY MÁRIA

MEGÚJULÁS ELŐTT AZ OLASZ KOMMUNISTÁK

OLIVIERO DILIBERTO MÁR A VÁLASZTÁSOK ELŐTT FIGYELMEZTETT

Húsz év alatt másodszor vár újjáalakításra az olasz kommunista mozgalom. Az 1970-es években megváltozott a párt szociális összetétele.

A munkásság aránya csökkent, az értelmiségi és alkalmazotti rétegé viszont nőtt. Ez a változás kihatott a párt politikai arculatára is. A programjuktól kivették a proletárdiktatúra fogalmát. Ez nem egyszerűen taktikai váltás volt, hanem udvarlás a kispolgárisodó olasz társadalomnak. Lényegi változás volt annak kimondása, hogy a

párt nem a harcban látja a tőke legyőzését, hanem valamilyen értelmiségi vitában. Ugyanilyen alapon törölték a demokratikus centralizmust, megengedték a párton belüli frakciókat, a harci pártot értelmiségi vitaklubba változtatták.

Az eszmeileg meggyengült párt nem tudta elviselni a szocialista világ szétesését,

és 1990-ben gyakorlatilag felbomlott. 1991-ben alakították újjá, Rifondazione, azaz újjászületés pártja néven. Az új párt azonban nem szabadult meg az eurokommunizmus negatív örökségétől. Megmaradt a frakciósabadság. A szocialista világ történetét azonosították a sztálinizmussal. A párt a marxista-kommunista és reformista-antiglobalista nézetek keverékeként élte le az elmúlt húsz évet. A párt olyannyira értelmiségi szervezeté vált, hogy az ipari üzemekben nincsenek is szervezeteik. Súlyos következményekkel járt, hogy a párt élére egy egykori szakszervezeti vezetőt, Fausto Bertinottit választották, aki a párt társadalmi bázisát előbb a szakszervezetekben, majd a globalizáció ellen fellépő szociális fórumokban látta. Az osztályharcot felváltotta „az új európai politikai kultúra” reformista követelése. Politikai téren ez oda vezetett, hogy a párt a szocialistákkal kétszer is közös kormányt alakított.

Az április 13-14-ei választáson a párt kikapott, sőt először a II. világháború óta nem is jutott be a parlamentbe. Bertinotti azonnal lemondott, de helyén maradt a bertinottista vezetés. Franco Giordano, a párt mostani vezetője kijelentette: a párt nem oszlik fel. Kiadták a jelszót is: őrizzük meg az egységes pártot! Az „egységes párt” ebben a formában azonban a reformista irányvonal megmaradását jelentené, azt a koncepciót, amely mély váltságra taszította az olasz mozgalmat.

Az elmúlt héten 100 értelmiségi és munkás felhívást intézett az olasz társadalomhoz. Köztük C. Argentino, a Thysen Krupp munkása, G. Modic, F. Lisai, a Fiat Bolognai Egyetem docense és sokan mások. „Kommunisták vagyunk, és korunk kommunistái vagyunk. Úgy döntötünk, hogy bent maradunk a mozgalomban és a szociális konfliktusban. Nincs nosztalgiánk a múlt iránt, mi egy jobb jövőt akarunk” – olvasható a felhívásban. Alakítsuk újjá a kommunista pártot! Ez a felhívás vezérideája. „Nem támogatjuk azt a gondolatot, hogy egységes baloldalra van szükség. Mi az olasz kommunisták egységes és önálló útját javasoljuk.” Az első két napban háromezren csatlakoztak, s egy-két héten belül harmincezer támogatóra számítanak. Ezt az irányvonalat támogatja az Oliviero Diliberto vezette Olasz Kommunista Pártja is. ■

Nincsenek kommunisták az olasz parlamentben

Az április 13-14-i olasz parlamenti választásokon a Silvio Berlusconi vezette Szabadság Népe Párt nyerte, amely a jobboldal zömét tömörítette. A jobboldali erő koalíciója 46,8 százalékot kapott. A Veltroni vezette szociáldemokrata-jellegű Demokrata Párt és partnere 37,5 százalékot szerzett.

Ezen a választáson a kommunista erő a Baloldali Szívárvány formáció keretében indultak. A kommunista párt eddigi vezetője, Fausto Bertinotti adta meg az új szervezet alaphangját. Szándékuk szerint az „egységes, sokszínű, föderális baloldal” akartak lenni. „A világ új kritikai kultúra után kiált, amely konzerválja a múlt emlékeit, és tekintetünket a jövőre szegezi” – fogalmazták meg.

A Baloldali Szívárvány visszavonta a választásokról a kommunisták hagyományos jelképeit, a sarló-kalapácsot, a jelöltlistát telerakták a Bertinotti-féle revizionista szárny embereivel. A szociáldemokratákkal kötött korábbi alkunak köszönhetően az elmúlt ciklust parlamenti elnökként „átvészelő” Fausto Bertinotti szégyenszemre bejelentette, hogy a kommunista csoport csak „kulturális áramlatként” lesz jelen a jövőben a pártban. A Bertinotti-féle Kommunista Párt totális vereséget szenvedett. A párt 3,08 százalékot kapott, és a II. világháború óta először a történelmi Olasz Kommunista Párt nem jutott be sem a képviselőházba, sem a szenátusba.

KOMMUNISTA GYŐZELEM NEPÁLBAN

Meglepetésre elsöprő győzelmet aratott a múlt heti nepáli választásokon a Nepáli Kommunista Párt (Maoista). A pontos végeredmény még nem ismert, de már biztos, 240 év elteltével Nepál újra köztársaság lesz.

Nepál nem tartozik azon országok közé, amely híreire a magyar olvasó felkapná a fejét. Pedig nem ártana! A 28 milliós Nepál elég nagy állam, és Ázsia egyik idegenforgalmi központjaként igazán nem tartozik az ismeretlen országok közé. Bush elnök mindenesetre meglepődött a múlt héten, amikor megtudta a hírt: a nepáli választásokon kommunisták győztek.

Pedig nem nekik állt a zászló: a bő egy évtizedes polgárháború után a Nepáli Kommunista Pártnak (Maoista) új körülmények között, a tőkés pártok által rájuk kényszerített szabályok alapján kellett harcba szállnia. S mégis, a voksok többségének összeszámlálása után – a hegyvidékes országban a számlálás hetekig tart – a kommunisták elsöprő győzelmet arattak. A 240 egyéni választókörzetből eddig 196-ban van végeredmény, 108-ban a Nepáli Kommunista Párt (Maoista) aratott győzelmet. A listás szavazatok összeszámlálása még folyamatban van.

Nepálban a kommunisták 1949-ben bontották zászlót. A Nepáli Kommunista Párt (Maoista) mostani győzelmének mélyebb háttere van. Az elmúlt évtized polgárháborús harcaiban ez a párt jelentős erővé vált. Egyes időszakokban az ő alakulataik ellenőrizték a terület 80 százalékát. A párt osztályok nélküli társadalmat akar felépíteni, kommunizmust az egész világon, és Mao tanításait követik. Mao, mint ismeretes, abban a Kínában vitte sikerre a szocializmust, amely lakosságának többsége csakúgy, mint itt, a parasztságból került ki. Prachanda, a párt elnöke bejelentette: „Én fogom megalakítani a Nepáli Köztársaság első kormányát.” ■

NEPÁLI DOSSZIÉ

A hosszú ideig indiai uralom alatt álló területen az 1300-as évektől jöttek létre egymással rivalizáló királyságok, az egységes Nepált 1768-ban hozta létre egy gurka uralkodó. Az 1815-16-ban a britekkel vívott háború után Nepál brit-barát politikát folytatott, Nagy-Britannia hivatalosan csak 1923-ban ismerte el az állam függetlenségét. Az uralkodó 1951-ben engedélyezte a kormány megalakulását, majd 1990-től alkotmányos monarchia jött létre.

1996-ban kezdetét vette a „Nép Harca”, a nepáli kommunisták felkelése. 2001-ben a trónörökös lemészárolta a dinasztia tíz tagját. Az új király, Gianendra feloszlatta a parlamentet, és saját kezébe vette a kor-

mányzást. 2006-ban a tömeges tiltakozás, tüntetések nyomán a király rákényszerült a parlament összehívására és békeszerződés aláírására a Nepáli Kommunista Párttal (Maoista). A törvényhozás 2006 májusában megkurtította a király jogkörét, majd 2008-ra új választásokat írt ki.

Nepálban az emberek többsége nyomorban él. A lakosság 71 százaléka a legalacsonyabb szegénységi szintet (sem) éri el. 90 százalék nyomortanyákon és telepeken él. 81 százalékukat a mezőgazdaság foglalkoztatja – így! Ezzel szemben a lakosság tíz százaléka birtokolja a nemzeti vagyont 46,5 százalékát, és élvezi az idegenforgalom minden előnyét. ■

A Parázs

Prachandát mítoszok övezik hazájában. A nepáli kommunisták vezetője Pushpa Kamal Dahal néven született 1954. december 11-én. A haladó eszmékkel a mezőgazdasági egyetemen találkozott, s rövidesen belépett a kommunista pártba. 1986-ban lett a párt „Masha” ágának vezetője, ekkor fektették le alapjait a későbbi Nepáli Kommunista Pártnak (Maoista). A 32 éves fiatalembert ekkor már Prachanda néven ismerték, ez magyarul tüzest, szenvedélyest jelent – de talán legjobban a „parázs” szó fejezi ki a nepáli kifejezés értelmét. Prachanda átlátta, hogy a kilencvenes évekre a kommunista párt vezetése elvtelen kompromisszumokat kötött az uralkodó pártokkal. Világossá vált, hogy a párt fő követeléseire, így elsősorban a feudális földviszonyok megváltoztatására, illetve a külföldi tőke arányának csökkentésére nem volt esély. Új pártjával ezért felkelést hirdetett, 1996-ban már ő irányította a Népi Felszabadító Hadsereget is. Bő egy évtizedes harc után már az ő feltételei mellett ültek le tárgyalni. A tőkés pártok úgy gondolták, a gerilla-vezér demokratikus körülmények között nem győzhet. Tévedtek.

PRACHANDA-NAK, A NEPÁLI KOMMUNISTA PÁRT (MAOISTA) ELNÖKÉNEK GRATULÁL ALELNÖKE, BABURAM BHATTRAJ KATMANDUBAN 2008. ÁPRILIS 12-ÉN, MIUTÁN PRACHANDA PARLAMENTI HELYET NYERT. A VOKSOLÁST KÖVETŐEN MÉG TART A SZAVAZATSZÁMLÁLÁS: A HIMALÁJAI ORSZÁGBAN MEGVÁLASZTJÁK AZ ALKOTMÁNYOZÓ NEMZETGYŰLÉS TAGJAIT, AKIK DÖNTENEK ARRÓL, HOGY A KIRÁLYSÁGOT 240 ÉV MÚLTÁN FÖLVÁLTSA-E A KÖZTÁRSASÁGI ÁLLAMFORMA.

LUKÁCS GYÖRGY: A PARLAMENTARIZMUS KÉRDÉSÉHEZ

RÉSZLETEK
LUKÁCS GYÖRGY
TANULMÁNYÁBÓL

A proletariátus osztályharca lényege szerint a polgári társadalom tagadása. Ez semmiképpen sem jelenti a Marx által joggal kigúnyolt politikai közömbösséget az állammal szemben. Éppen ellenkezőleg: olyan harcmódot jelent, amelyben a proletariátust egyáltalában nem kötik a polgári társadalom által, saját céljai megvalósítása érdekében kiépített formák és eszközök, amelyben a kezdeményező fél minden esetben a proletariátus. Figyelembe kell vennünk azonban, hogy a proletár osztályharcnak ez az egészen tiszta formája csak nagyon ritkán bontakozhat ki. Bár a proletariátus történetfilozófiai küldetése alapján állandó harcot folytat a polgári társadalom létezése ellen, adott történelmi helyzetekben nagyon gyakran defenzívába kényszerül a burzsoáziával szemben.

A proletariátus osztályharcának eszméje nagy offenzívát jelent a kapitalizmussal szemben. Ezt az offenzívát a történelem kényszeríti rá a proletariátusra. A proletariátus mindenkor taktikai helyzetét ezért legegyszerűbben ennek offenzív vagy defenzív jellegével lehet leírni. Az eddig elmondottakból már következik, hogy a defenzív helyzetekben olyan taktikai eszközöket is fel kell használni, amelyek legbenső lényegük alapján ellentmondanak a proletár osztályharc eszméjének. Ezeknek az eszközöknek mindenképpen szükséges alkalmazása esetén mindig fennáll az az esély, hogy veszélyeztetik a proletariátus osztályharcát – azaz a célt, amelynek érdekében alkalmazták őket. A burzsoázia őseredeti eszköze, a parlament, így csak a proletariátus defenzív fegyvere lehet. Önmagától adódik tehát a válasz alkalmazásának időpontjára vonatkozóan: az osztályharc olyan szakaszában kell felhasználni, amikor a proletariátus – akár a külső erőviszonyok, akár pedig saját ideológiai éretlensége következtében – nem

képes saját támadó eszközeivel harcolni a burzsoázia ellen.

A parlamenti tevékenység elkezdése tehát minden kommunista párt számára annak tudatát és beismerését jelenti, hogy belátható időn belül nem várható forradalom. Az ily módon defenzívába szorult proletariátus ekkor felhasználhatja agitációs és propagandacélokra a parlament szószerűt; pótlékként, a véleménynyilvánítás megszüntetett formái helyett felhasználhatja azt a „szabadságot”, amelyet a burzsoázia a parlament tagjai számára biztosít; a burzsoáziával folytatott parlamenti csatározásokat felhasználhatja arra, hogy összegyűjtse saját erőit, s felkészüljön a burzsoázia elleni igazi, tulajdonképpeni harcára. Magától értetődik, hogy ez az időszak végső soron hosszú ideig is tarthat; ez azonban semmit sem változtat azon a tényen, hogy egy kommunista párt számára a parlamenti tevékenység sohasem lehet több, mint tulajdonképpeni harcának előkészítése – nem lehet azonos magával a harccal...

Az uralkodó osztályok cselekvésének legélesebb kritikája is pusztán szó, pusztán forradalmi frázis marad, amennyiben nem megy túl a parlamenti kereteken, ha nem az a következménye, hogy az osztályharc éppen e mozzanattal kapcsolatban lángol fel, hogy az osztályellentétek nyílt, s ezáltal a proletariátus ideológiai fejlődését gyorsító módon kerülnek napvilágra. Éppen itt bukkanunk rá az opportunizmusnak, a parlamenti taktika nagy veszélyének végső alapjaira: oportunista minden olyan parlamenti tevékenység, amely lényegében és hatásában nem megy túl a parlamenten, vagy legalábbis tendenciájában nem jelenti a parlamenti keretek széttörését. Ezen a tényen a legcsekélyebb mértékben sem változtathat még az e kereteken belül gyakorolt, legélesebb kritika sem. Ellenkezőleg: mivel a polgári társadalom éles kritikája lehetségesnek tűnik a parlament keretei között, ez hozzájárul a burzsoázia leghőbb kívánságához – a proletariátus osztálytudatának elhomályosításához. A polgári-parlamenti demokrácia fikciója ugyanis éppen azon alapul, hogy a parlament nem az osztályelnyomás, hanem „az egész nép” szerveként jelenik meg. A verbális radikalizmus azért oportunista és elvetendő, mert erősíti – parlamenti lehetősége folytán – a proletariátus

öntudatra még nem ébredt rétegeiben az e fikcióval kapcsolatos illúziókat.

A parlamentet tehát mint parlamentet kell szabotálni, a parlamenti tevékenységnek túl kell mennie a parlamentarizmuson. Ha ezt a feladatot állítjuk a kommunisták parlamenti képviselői elé, akkor olyan további taktikai nehézséggel kell számolnunk, amely még abban az esetben is veszélyezteteti a munkát, ha az oportunizmus veszélye már leküzdöttnek tekinthető. Azaz, hogy a kommunista parlamenti frakció minden erőfeszítése ellenére is a burzsoázia kezében marad a kezdeményezés és ennél fogva a taktikai fölény is.

Ebből azonban az is világos, hogy a választási agitáció pusztán propagandaeszközként való felhasználása sem problémamentes. A kommunista párt propagandájának célja a proletártömegek osztálytudatának megvilágosítása, a tömegek osztályharcra szólítása. Ennek megfelelően a lehető leginkább meg kell gyorsítani a proletariátuson belüli differenciálódási folyamatot. Csak ezáltal érhető el, hogy a forradalmi proletariátus tudatos és szilárd magja, a kommunista párt mennyiségileg és minőségileg is fejlődjön. A párt viszont a forradalmi cselekvés szemléltető oktatása révén magával ragadja és helyzetük forradalmi tudatára ébreszti a csak félig tudatos rétegeket. A választási agitáció ennek rendkívül kétséges eszköze. A szavazatok leadása ugyanis nemcsak hogy nem tett, hanem annál sokkal rosszabb: látszat-tett, a tett illúziója – így nem a tudat fejlődése, hanem elhomályosítása irányában hat.

E tényállás a parlamenti pártok tipikusan polgári lényegének következménye. A parlamenti, polgári pártok végső – gyakran nem tudatos – célja éppen úgy az osztálytudat elhomályosítása, mint a polgári társadalom egész szervezetéé. A népesség elenyésző kisebbségét jelentő burzsoázia csak úgy képes fenntartani uralmát, hogy az összes anyagilag és ideológiailag ingadozó, világos tudattal nem rendelkező réteget maga mögé sorakoztatja fel. A polgári-parlamenti párt ezért a legkülönbözőbb osztályérdekek eredőjét testesíti meg (a kapitalizmus álláspontjáról természetesen mindig jelentősebb a látszólagos, mint a valódi kompromisszum). Ha a proletariátus részt vesz a választási harcban, akkor csaknem mindig ezt a pártstruktúrát kényszerítik rá.

VÉDNÖKSÉG A MÁRTÍRSÍROK FELETT: PATAKI ISTVÁN

A Munkáspárt nagy-budapesti szervezetei védnökséget vállaltak a Fiumei úti sírkertben, a Munkásmozgalmi Panteonnál található mártírsírok gondozása felett. A Szabadság újságban ezen a héten Pataki Istvánt mutatjuk be.

Pataki István (1914-1944) alig múlt 30 éves, amikor a nyilasok Sopronkőhidán egy kivégzőosztag puskacsövei elé állították, hogy bűnhődjék „hazaáruló” tevékenységéért.

Édesapja 1922. februárjában önkézzel vetett véget életének. Az özvegyen maradt édesanya az Üllői úti József Fiúárvházba adta az ekkor nyolc éves Istvánt testvérel, Lászlóval együtt. Az intézetben – a kor szellemének megfelelően – kemény, poroszos, vallásos és nacionalista nevelés folyt. A fiú mindössze két esztendeig tudta elviselni ezt az életet, és visszakéredzkedett édesanyjához. Túrte a szegénység sanyarú következményeit: megismerkedett a peremváros rideg, hideg, dohos, vizes és sötét „lakásaival”, a gyakori kilakoltatás megalázó tortúráival. Csoda-e, ha korán kialakult benne a szegények iránti szolidaritás?

Több szakmával próbálkozott, mígnem 1933-ban megszerezte a vésnöki segédlevelet. István még a tanonciskolában vitába keveredett hittantanárával a materializmus-idealizmus kérdésében, aminek sorsdöntő hozadékaként baloldali tanonctársai felfigyeltek az értelmes „filozófusra” és „kivetették rá hálójukat”. 1933-ban a Nemesfémipari Munkások Szakszervezete ifjúsági csoportjába hívták. Élete összeforrt a szakszervezeti fiatalok tevékenységével. E nyomvonalon jutott el a kommunista mozgalomhoz. Elvtársai pártfogásukba vették, és figyelmét a marxista irodalomra irányították.

Gömbös diktatúrája kíméletlenül lecsapott a baloldali mozgalomra. Ezek az akciók egyelőre nem érintették az ifjú Istvánt, aki a szakszervezetben egyre bonyolultabb feladatokat kapott. Természetesen átesett a mozgalom gyakorlati iskoláján: sztrájkokban vett részt, röpcédulákat osztott, plakátokat ragasztott, tüntetett, kirándulásoknak álcázott szemináriumokon tanult, vitázott, színdarabokban szerepelt és csoportja több tagjával együtt jelen volt a Tompa utcai nyilasverésben. Innen még sikerült ép bőrrel elmenekülnie.

Ám nemcsak a horthysta terrorral nézett szembe, hanem a mozgalmon belüli különböző irányzatokkal is. Így 1936-ban, amikor elfogadta a párt népfrempolitikáját, szenvedélyes szópárbajokban kellett kiállnia az új antifasiszta stratégia mellett. Közben volt munkanélküli, különböző szakmák tanulója, vasesztergályos, kalauz. A BSZKRT betegségére hivatkozva elbocsátotta. Megnősült, majd elvált.

A második világháború kitörése után betegen is jelen volt a háborúellenes demonstrációkon (1941. október 6.). 1942. őszén a csepeli Weiss Manfréd gyár vasesztergályosa lett. Itt hamar kapcsolatba került a baloldali munkásokkal, de politikai tevékenysége a rendőrség figyelmét sem kerülte el: „Pataki István az idomszerűzomben kommunista propagandát fejt ki.” Hatósági megfigyelése nem tartotta vissza a legális és illegális közszerepléstől. 1944. március 19-e, a német megszállás után csoportját fegyveres ellenállásra akarta felkészíteni. Ugyanakkor az üldözötteket hamis papírokkal látta el. Más csoportokkal közösen sikerült a gyár kiürítését megakadályozniuk. Részt vett a gyáron belüli szabotázsakciókban is.

1944. november 23-án – valószínűsíthetően árulás következtében – lebukott.

Pataki a nyilas Számonkérő Szék kar-

mai közé került, ám vallatása eredménytelen maradt. Mielőtt Budapestet a szovjet hadsereg bekerítette volna, a Margit körúti foglyokat a hírhedt Sopronkőhidára „mentették ki”. Röviddel kivégzése előtt megírta búcsúlevelét: „Teljesen nyugodt és megbékélt vagyok. Mindig mondtam, hogy nem leszek én öregebb 30 évesnél... Halálra ítélték.” 1944. december 24-én – Pesti Barnabással, Kreutz Róberttel és Bajcsy-Zsilinszky Endrével egyidőben – kivégezték.

A Fiumei úti kommunista panteonban nyugszik, hogy élete és halála örök mentő maradjon.

HEGEDŰS SÁNDOR

KÉTSZÁZHÚSZ SZÁL VÖRÖS TULIPÁN

Kinyíltak a tulipánok, piroslott a kert. A sok virággal a temetőben nyugvó mártírok sírkertjét kéne szebbé tenni. Ez a gondolat hétfőn reggel született meg Majdán Pál fejében. 2008. április 15-én, kedden már a Fiumei úti temetőben volt a Budapest 7. régió 12 fős brigádja, s a 220 szál vörös tulipán. Egy óra múlva már piroslottak az 56-osok sírkertjében és a patronált munkásmozgalmi sírokon.

BARÁTHNÉ ÉVA

MÁJUS ELSEJÉN ITT A HELYED!

9 órától: gyülekező a Kodály köröndön – májusi köszöntő

10 órától: felvonulás

10.30-tól a Munkáspárt majálisa a városligeti Paál László sétányon

A ligetben felszólal Thürmer Gyula, utána politikai és kulturális programokra várjuk a budapestieket, a Baloldali Front-Kommunista Ifjúsági Szövetség ismét megnyitja Kuba-sátrát.

Munkás! Dolgozó!

Május 1. a Te ünneped! A Munkáspárt a Te pártod!

AKTUÁLIS

Háromoldalú eszmesere Ungváron

Múlt szombaton ismét Ukrajnában jártak a Munkáspárt Hajdú-Bihar megyei vezetői, ezúttal az Ukrán Kommunista Párt Ungvári járási szervezetének éves konferenciáján.

Nem a magyarok voltak az egyedüli külföldi vendégek, eljöttek a Szlovák Kommunista Párt határmenti szervezeteinek képviselői is. Edelenyiné Nagy Mária Hajdú-Bihar megyei elnök köszöntő beszédében és az azt követő háromoldalú beszélgetésen is felvetette: közel vagyunk egymáshoz, hasonlóak a problémáink, miért ne működne szorosabban együtt? A Kárpátalján és a Felvidéken több tízezer magyar lakik, miért ne lehetne ott is terjeszteni A Szabadságot? Mind az ukrán, mind a szlovák kommunista vezetők örömmel fogadták a kezdeményezést, mondván, hogy a jövőben konkrétan is meg kell nézni, ki miben tud segíteni a másikkal.

Észak-Koreai vendégek Győrben

Észak-Korea nemzeti ünnepén, április 16-án immár hagyományá vált, hogy a Munkáspárt valamelyik szervezet vendégül KNDK-ból jött barátainkat. Ezúttal Sopronban találkozott a magyar kommunista aktivistákkal a Ho Kwan Ho követségi tanácsos vezette észak-koreai küldöttség. A baráti eszmeccserén Ho Kwan Ho nagyra értékelte a Munkáspárt küzdelmét és köszönetet mondott az Észak-Koreával való szolidaritásért.

A Szabadság ünnepi száma

Tájékoztatjuk előfizetőinket, hogy lapunk következő heti száma a május elsejei ünnep miatt a szokásosnál egy nappal korábban, április 30-án, szerdán jelenik meg. Kérjük A Szabadság-futárokat, hogy a lapszámot ezen a napon vegyék át.

Támogassa az Ezredvéget!

Felhívjuk szíves figyelmüket, hogy az EZREDVÉG ALAPÍTVÁNY javára a személyi jövedelemadó 1%-a az idén is felajánlható. Támogassák az Ezredvéget, az irodalmi baloldali immár 18. évfolyamát jegyző folyóiratát.

A helyes adószám a következő: 19656874-2-41

A Magyar Kommunista Munkáspárt központi politikai lapja. Szerkeszti a szerkesztőbizottság.

Szerkesztőség: 1082 Budapest VIII., Baross utca 61.; Telefon: 334-1509; Telefax: 313-5423;

A Szabadság e-mail címe: info@aszabadsag.hu; internetcím: www.aszabadsag.hu

Kiadja: a Progressio Kft., a kiadásért felelős: Vajda János igazgató; ISSN 0865-5146

A Munkáspárt internetcíme: <http://www.munkaspart.hu>